

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

06 iulie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Telenești din 25 februarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 martie 2016, declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costăș, și de inculpatul

*Cioban Grigore Andrei, născut la
23 ianuarie 1977 în s. Sîrcova, r-nul Rezina, locuitor al
mun. Chișinău, str. Cuza – Vodă 39/2 ap.13, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 06.08.2014 – 25.02.2015,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>17.04.2015 – 02.03.2016,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>16.05.2016 – 06.07.2016.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Telenești din 25 februarie 2015, Cioban Grigore a fost condamnat în baza art. 264 alin. (4) Cod penal la 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare a fost suspendată condiționat, pe o perioadă de probațiune de 3 ani.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul părții vătămate Vranceanu V. prejudiciul moral în mărime de 15.000 lei. În rest, acțiunea civilă a fost lăsată spre examinare în instanță civilă.

2. Instanța de fond a constatat că la 06 decembrie 2013, în jurul orei 21.20, Cioban G., fiind în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, conducând automobilul "Daewoo Matiz", n.î. ST AQ 457, pe traseul Telenești-Cucioaia, în direcția s. Codru, r-nul Telenești, în localitatea Mîndrești, r-nul Telenești, încălcând prevederile pct. 10 alin. (1) lit. b) al Regulamentului Circulației Rutiere, care

stipulează că persoana care conduce un vehicul trebuie să posede cunoștințe și să execute cerințele prezentului Regulament, precum și să posede dexteritatea necesară de a conduce în siguranță vehiculul pe drum; pct. 14 care prevede că conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă în stare de ebrietate, și pct. 45 alin. (1) lit. a), b), c) și d), care stipulează că conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii, d) situația rutieră, ca urmare a tamponat din spate o căruță, condusă de Vranceanu V., care se deplasa regulamentar în aceeași direcție, în rezultatul cărui fapt, potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 254 din 24.12.2013, ultimul s-a ales cu leziuni corporale grave periculoase pentru viață sub formă de fractura claviculei stângi, fractura multifragmentară a osului frontal pe dreapta, fracturi multifragmentare ale pereților sinusurilor maxilar drept, sinusurilor sfenoidale labirintului etmoidal, fractura piramidei temporal stâng, contuzie cerebrală medie, fractură liniară a arcului vertebral C1.

Instanța a reținut că inculpatul nu recunoscut vina și a declarat că, conducând automobilul în stare de ebrietate, l-a observat pe Vranceanu V. care se deplasa cu căruța, în mod haotic, mijlocul de transport având iluminatoare. L-a claxonat și, incredințându-se că acesta merge regulamentar, a încercat să-l depășească. În acel moment, căruțașul a început din nou să meargă haotic, iar el, nedovedind să frâneze, l-a lovit. A oprit pentru a-i acorda ajutor părții vătămate, rugând martorii să apeleze la urgență și poliție.

Totodată, vinovăția inculpatului este integral dovedită și prin declarațiile părții vătămate Vranceanu V. că conducea căruța pe acostament, din motiv că traseul era acoperit cu gheață, traseul era iluminat, a simțit o lovitură puternică din spate, și-a pierdut cunoștința, și-a revenit în secția de reanimare, inculpatul s-a prezentat la spital, și-a cerut scuze, careva ajutor financiar nu i-a acordat, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24.12.2013, schema și planșa fotografică, în care este fixată porțiunea de traseu a locului accidentului, amplasarea mijloacelor de transport după comiterea accidentului, procesul-verbal din 13.02.2014, prin care s-a examinat căruța lui Vranceanu V., implicată în accident și din planșa fotografică se observă că căruța era dotată cu catadioptri luminescenți, iar partea din spate colțul stâng este cea mai avariata, corpurile delictive - automobilul "Daewoo Matiz", n.î. ST AQ 457 și căruța implicate în accident, raportul de expertiză medico-legală nr. 254D din 24.12.2013, potrivit căruia lui Vranceanu V. i-au fost cauzate leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, raportul de expertiză nr. 3530 din 10.04.2014 conform căruia, automobilul "Daewoo Matiz", n.î. ST AQ 457, până la momentul producerii accidentului rutier nu a avut careva defecte tehnice în sistemul de frânare, suspensii, ghidare, anvelope, iluminare, care au putut cauza producerea accidentului rutier, raportul de expertiză nr. 3531 din 10.04.2014 din care rezultă că în momentul tamponării, poziția reciprocă (unghiul) a automobilului "Daewoo Matiz" față de hipomobilul condus de Vranceanu V. a fost sub unghi de aproximativ 4-7⁰, imaginea schiță a tamponării fixată în plan-schița nr. 1 a raportului, procesul-verbal nr. 338 din 06.12.2013, potrivit căruia concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de Cioban G. era de 2,1 mg/l, iar după examinarea sângelui colectat, s-a constatat că Cioban G. se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, de 2,92 g/l.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației, de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat vătămarea gravă a integrității corporale și sănătății, săvârșită în stare de ebrietate.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont că inculpatul este caracterizat pozitiv, nu are antecedente penale, concluzionând că corectarea lui poate avea loc fără privare de libertate, prin suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate, conform prevederilor art. 90 Cod penal, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

3. Procurorul în Procuratura Telenești, Petru Zmuncilă, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu încasarea prejudiciului material în sumă de 12.300 lei și a celui moral în mărime de 50.000 lei.

Apelantul a invocat că la stabilirea pedepsei, instanța de fond nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, incorect aplicând art. 90 Cod penal.

Circumstanțele reținute de instanța de fond la aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal nu au fost apreciate obiectiv în raport cu circumstanțele cauzei, neglijând trecutul penal al inculpatului și comportamentul acestuia în cadrul desfășurării procesului penal.

Inculpatul a comis infracțiunea fiind în stare de ebrietate alcoolică avansată și nu a achitat prejudiciul material cauzat părții vătămate.

Infracțiunea comisă reprezintă un pericol social deosebit, aplicarea unei pedepse nonprivative de libertate inculpatului fiind contrară prevederilor art. 61, 75 Cod penal, iar aflarea acestuia la libertate nu va restabili echitatea socială.

Instanța de fond a neglijat faptul că inculpatul anterior a fost condamnat, dovedindu-se a fi reticent la factorii educativi, la pedepsele penale aplicate cu privire la infracțiunile comise anterior, constatându-se ineficiența, nereușind să formeze inculpatului o atitudine corectă față de munca și valorile sociale, fiind stabilit că el nu a conștientizat faptele comise, neavând aptitudini de a se corecta, fiind exclusă posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

3.1. A declarat apel și avocatul Rodion Tocan, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie achitat.

Apelantul a indicat că potrivit procesului-verbal de cercetare la fața locului și schemei accidentului rutier, organul de urmărire penală nu a stabilit locul impactului.

Astfel, în raportul de expertiză nr. 3530 din 10.04.2014 se menționează ”conform procesului-verbal de cercetare la fața locului din 06.12.2013 și schemei accidentului rutier careva urme de frânare, derapare, mișcare liberă, la fața locului până la tamponare nu au fost depistate, alte careva urme, obiecte, date utile pentru aprecierea poziției (unghiului) mijloacelor de transport în momentul tamponării (contactul inițial) în raport cu elementele părții carosabile lipsesc, din aceste motive stabilirea poziției reciproce a mijloacelor de transport, în momentul tamponării, în raport cu elementele părții carosabile, nu este posibilă”.

Instanța de fond nu s-a expus asupra faptului că partea vătămată a încălcat flagrant prevederile pct. 4, 109, 110 ale Regulamentului Circulației Rutiere, limitându-se la examinarea superficială a cazului.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 martie 2016, apelul avocatului a fost respins ca nefondat.

Apelul procurorului a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

De la Cioban G. s-a încasat în beneficiul lui Vranceanu V. prejudiciul material de 12.300 lei și moral de 50.000 lei.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a apreciat corect și legal probele administrate și just a încadrat juridic acțiunile inculpatului în baza art. 264 alin. (4) Cod penal, ca încălcarea regulilor de securitate a circulației, de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat vătămarea gravă a integrității corporale și sănătății, săvârșită în stare de ebrietate.

Sunt neîntemeiate argumentele apărării invocate în susținerea achitării inculpatului, probele administrate dovedind pe deplin vinovăția lui în comiterea infracțiunii incriminate.

La stabilirea pedepsei, instanța de fond corect a ținut cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, că inculpatul a comis o infracțiune gravă, de urmările prejudiciabile survenite, motivul săvârșirii infracțiunii, persoana inculpatului, care anterior a fost condamnat, dar antecedentele penale sunt stinse, atitudinea societății față de pedeapsa penală ce urmează a fi stabilită inculpatului pentru fapta săvârșită, just concluzionând posibilitatea reeducării și corectării acestuia fără izolare de societate.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată urmează a fi admisă în totalitate, luând în considerare că acesta, în urma acțiunilor prejudiciabile ale inculpatului, a avut de suferit un disconfort psihologic, în urma accidentului a avut dureri insuportabile, fiindu-i vătămăte organele vitale, o perioadă îndelungată fiind imobilizat la pat.

5. Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Coștaș, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat la 6 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu excluderea aplicării art. 90 Cod penal.

Recurentul a indicat că inculpatul a săvârșit infracțiunea în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat și nu a achitat prejudiciul material cauzat părții vătămate.

Infracțiunea comisă reprezintă un pericol social deosebit, atingând cel mai ridicat grad în cazul infracțiunilor din domeniul transportului, iar aplicarea unei pedepse nonprivative de libertate inculpatului este contrară prevederilor art. 61, 75 Cod penal.

Totodată, pedeapsa aplicată prin sentința anterioară nu a fost eficientă, inculpatul neformându-și o atitudine conștientă față de muncă și valorile sociale.

El nu a conștientizat faptele comise, deci nu are atitudine de a se corecta, fiind exclusă posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal.

În hotărâre nu au fost indicate motivele condamnării inculpatului cu suspendare condiționată a executării pedepsei, termenul de probă stabilit de 3 ani fiind prea mic în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

5.1. A declarat recurs ordinar și inculpatul, solicitând casarea hotărârilor judecătorești, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a invocat că potrivit procesului-verbal de cercetare la fața locului și schemei accidentului rutier, organul de urmărire penală nu a stabilit locul impactului.

Astfel, în raportul de expertiză nr. 3530 din 10.04.2014 se menționează ”conform procesului-verbal de cercetare la fața locului din 06.12.2013 și schemei accidentului rutier careva urme de frânare, derapare, mișcare liberă, la fața locului până la tamponare nu au fost depistate, alte careva urme, obiecte, date utile pentru aprecierea poziției (unghiului) mijloacelor de transport în momentul tamponării (contactul inițial) în raport cu elementele părții carosabile lipsesc, din aceste motive stabilirea poziției reciproce a mijloacelor de transport, în momentul tamponării, în raport cu elementele părții carosabile, nu este posibilă”.

Instanțele nu s-au expus asupra faptului că partea vătămată a încălcat flagrant prevederile pct. 4, 109, 110 ale Regulamentului Circulației Rutiere, limitându-se la examinarea superficială a cazului, concluzia nefiind bazată pe probe dar pe presupuneri, fiind vădit neîntemeiată.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală – instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor respective pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că, în recursul ordinar al procurorului este invocat în drept și temeiul din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu circumstanțele relevate în descriptivul deciziei contestate, inclusiv cele indicate în pct. 4. din prezenta decizie, asupra căror motive concrete, invocate în apelul procurorului, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, fiind omisă și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Recursul ordinar declarat de inculpat este fondat în drept pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței (*pct. 5.1. din decizie*).

Totodată, în acest recurs, contrar prescripțiilor de drept nominalizate, nu este menționat, în raport cu circumstanțele indicate în descriptivul deciziei contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, asupra căror motive concrete, invocate în apelul apărării, nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în aspectul dat (*pct. 5.1. din decizie*).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile nu întrunesc condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale procurorului și inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5.-5.1. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului și a părții vătămate, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 24.12.2013, schema și planșa fotografică, în care este fixată porțiunea de traseu a locului accidentului, amplasarea mijloacelor de transport după comiterea accidentului, procesul-verbal din 13.02.2014, prin care s-a examinat căruța lui Vranceanu V., implicată în accident și

din planșa fotografică se observă că căruța era dotată cu catadioptri luminescenți, iar partea din spate colțul stâng este cea mai avariată, corpurile delict - automobilul "Daewoo Matiz", n.î. ST AQ 457 și căruța implicate în accident, raportul de expertiză medico-legală nr. 254D din 24.12.2013, potrivit căruia lui Vranceanu V. i-au fost cauzate leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, raportul de expertiză nr. 3530 din 10.04.2014 conform căruia, automobilul "Daewoo Matiz", n.î. ST AQ 457, până la momentul producerii accidentului rutier nu a avut careva defecte tehnice în sistemul de frânare, suspensii, ghidare, anvelope, iluminare, care au putut cauza producerea accidentului rutier, raportul de expertiză nr. 3531 din 10.04.2014 din care rezultă că în momentul tamponării, poziția reciprocă (unghiul) a automobilului "Daewoo Matiz" față de hipomobilul condus de Vranceanu V. a fost sub unghi de aproximativ 4-7⁰, imaginea schiță a tamponării fixată în plan-schiță nr. 1 a raportului, procesul-verbal nr. 338 din 06.12.2013, potrivit căruia concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat de Cioban G. era de 2,1 mg/l, iar după examinarea sângelui colectat, s-a constatat că Cioban G. se afla în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, de 2,92 g/l, fiecare probă fiind apreciată în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, instanțele indicând motivele pentru care au respins probele apărării.

Pedeapsa este aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile art. 61, 75, 90 Cod penal, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. La stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 2. și 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Mai mult, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și menționate la pct. **5.-5.1.** din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele au apreciat circumstanțele cauzei, inclusiv în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, inclusiv în latura pedepsei, în alt sens decât cel pe care îl propune procurorul și inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu este un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal.

Pe lângă aceasta, motivele invocate în recursurile de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2., 4., 5.-5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor cauzei care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursurile ordinare sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursurile de pe rol sunt vădit neîntemeiate, ele urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Coștaș, și de inculpatul Cioban Grigore Andrei, împotriva sentinței Judecătoriei Telenești din 25 februarie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 02 martie 2016, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 03 august 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco